

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 4. čtvrtletí 1935

Život a učení Pána Ježíše

IV.

Dary třinácté soboty
jsou pro oddělení Jihoamerické

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vychází čtyřikrát
v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Jednotlivá čísla Kč 2.50 •
Vlastním nákladem vydává ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI

Sabbath-School-Lessons bohemian, Fourth Quarter 1935.

Kristus předpovídá svou smrt; obstarává daň; učí pokoře

1. Co Kristus předpověděl, když se svými učedníky byl v Galileji? Mat. 17, 22. 23

2. Proč učedníci nerozuměli jeho slovům? Luk. 9, 45. 46

Jelikož se učedníci hádali, kdo by měl býti z nich největší zůstalo jim skryto, co se v Jerusalemě musilo státi. Mohli to věděti; ale oni se stále přidržovali židovských názorů, že Mesiáš musí v Jerusalemě zříditi časné království. Těmito očekávaními na své mocné postavení ve správě nového království byli tak zaměstnání, že neměli přání po nevíтанých pravdách, které jim Kristus pravil o svém utrpení a o své smrti.

Výběrčí daně dotazují se Petra

3. Jakou otázku obdržel Petr, když Kristus se svými učedníky přišli do Kafarnaum? Mat. 17, 24

„Nebyla to daň občanská, nýbrž náboženská, kterou každý Izraelita měl jednou v roce přinést k udržování chrámu. Nepřinést tento příspěvek bylo pokládáno za pohrdání chrámem. Podle mínění rabínů to byl velmi ošklivý hřích.“ (Desire of Ages 432)

4. Co Petr hned odpověděl? Co se Pán tázal Petra později? V. 25

„V otázce výběrčí daně poznal Petr narážku na stanovisko Pána Ježíše k chrámu. V horlivosti o čest svého Mistra odpověděl ukvapeně, aniž by od Ježíše zvěděl, chce-li daň dáti. Úmysl tazatelů pochopil Petr jenom částečně. Někteří totiž byli od dávání tohoto příspěvku osvobozeni... Kněží a levíti byli ve dnech Kristových muži zvláště zasvěcenými službě chrámové; proto se od nich neočekávalo, aby přinášeli příspěvek chrámový. Od této daně byli osvobozeni také proroci. Když rabíni požadovali daň od Ježíše, zamítali jeho nárok býti prorokem a učitelem a zacházeli s Ním jako s kterýmkoli jiným člověkem. Kdyby se byl zdráhal dáti tento příspěvek, byli by Jej obvinili, že pohrdá chrámem. Naproti

tomu zase odevzdání příspěvku byli by pokládali za ospravedlnění svého názoru, že Ježíš není prorokem. Krátce před tím Petr vyznal, že Kristus jest Synem Božím; ale nyní si nechal ujíti příležitost k zdůraznění povahy svého Mistra. Svou odpovědí, že Mistr dává daň, potvrdil Petr nesprávné názory kněží a starších, které oni rozšiřovali." (Des. of Ag. 433)

5. Jaká zásada byla Petrovi osvětlena? Proč Ježíš dal daň? Jak byla opatřena? V. 26. 27

„Ačkoli Kristus vysvětlil, že není povinnen dáti daň, nedal se o této věci do sporu s Židy, neboť by si jeho slova byli špatně vykládali a postavili by se proti Němu. Aby je neurazil odmítnutím, dáti daň, učinil to, co právem od Něho nemohlo býti požadováno. Toto naučení bylo velmi cenné pro jeho učedníky.“ (Des. of Ag. 434)

P o k o r a

6. Jakou otázkou se učedníci zabývali? Mat. 18, 1; Mar. 9, 33. 34

7. Čí příkladu následuje ten, kdo se pokouší býti první a největší? Izai. 14, 12—14

„Lucifer pravil, že chce býti rovný Nejvyššímu; žádost po vyvýšení sebe byla příčinou boje v nebi a mnoho ze zástupu Božího bylo z nebe vypuzeno. Kdyby si byl Lucifer opravdově přál býti rovný Nejvyššímu, nikdy by byl neopustil určené mu místo v nebi, neboť duch Nejvyššího zjevuje se v nezištném sloužení. Lucifer toužil po Boží moci, ale nikoli po jeho povaze. Dychtil po vysokém postavení (to také nyní činili učedníci), a každý, kdo jest puzen jeho duchem, bude činiti totéž. Tak nevyhnutelně nastává odcizení, nesjednocenost a hádky.“ (Des. of Ag. 435)

8. Kdo dal příklad pravé pokory? Jak to dokázal? Filip. 2, 5—8

9. Jak Ježíš odpověděl na otázku učedníků? Mat. 18, 2. 3. Co se měli učit od malého dítěte?

„Vzorné dětství jest nám ukázáno v dětství Ježíšově. Jeho vlastnosti jsou: 1. pokora; 2. vymanění se ze ctižádostivosti, horlivosti a žárlivosti; 3. něžné citění; 4. úplné důvěrování; 5. poslušnost; 6. ochotná mysl; 7. žádné smýšlení

světské; 8. lhostejnost k rozdílu vrstev a k bohatství. Bez tohoto nemohou být nejenom prvními, jak o to usilovali, ale nemohou ani vejít do království." (Peloubet)

O pohoršení

- 10. Jaké zaslíbení jest dáno těm, kdož přijímají malé dítě ve jménu Ježíšovu? Co je praveno o tom, kdo pohoršuje maličkých? V. 5. 6**

Slovo „pohoršení“ v tomto verši i v jiných znamená přivést ku pádu, nebo „svést k hříchu“. Doslovně to znamená položit před někoho překážku nebo osidlo, aby padl.

- 11. Co jest praveno o těch, kdož pohoršení kladou? V. 7**

- 12. Jak Pán zdůrazňuje, že pro věřícího jest důležité, odstraniti všecka pohoršení? V. 8. 9.**

„Máme se vzdát všech zvyků, jež vedou k hříchu a zneuctívají Krista, byť to vyžadovalo obět sebe větší. Co zneuctívá Boha, nemůže být prospěšné duši. Požehnání nebeská nemohou provázeti žádného člověka, který přestupuje věčné zásady spravedlnosti. Jeden hřích postačí, aby snížil povahu a jiné uvedl do bludu. Když noha nebo ruka má být uřezána nebo oko vyloupeno, měli bychom tím opravdověji odkládati hřích, který přivozuje smrt.“ (Des. of Ag. 439)

„Odevzdání naší vůle přirovnává se vyloupení oka anebo k utěti ruky. Často se nám zdá, že podrobiti se vůli Boží znamená tolik, jako jít životem znetvořen a zmrzačen. Avšak Kristus praví, že lépe jest, když vlastní já je znetvořeno, zraněno a zmrzačeno, jestliže tím můžeme vejít do života.“ (Myšlenky 77)

- 13. Jaká výstraha jest dána stran maličkých? Kdo je v nebi zastupuje? V. 10**

„Strážný anděl jest ustanoven pro každého následovníka Kristova. Tito nebeští strážci chrání spravedlivé před moci zločinníka... Spasitel, mluvě o věřících v Něho, pravil: „Viztež, abyste nepotupovali žádného z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky hledí na tvář Otce mého.“ Andělé, ustanoveni k službě dítkám Božím, mají vždy přístup v jeho přítomnost.“ (Spor 314)

K uvažování: Proč byl zatemněn rozum učedníků, když jim Ježíš oznamoval důležité pravdy? Co bylo

Pánu Ježíši podnětem, aby dal daň? Kdo jest v nebi největší?

2. úkol. — 12. října 1935. Z. s. 17.25

Získání bratra; míra odpouštění

1. Jak se máme zachovati, když bratr zhřeší proti nám?

Jaký bude následek, když nás uposlechne? Mat. 18, 15

2. Co máme činiti, když první pokus selže? V. 16

„Je-li domněnka, že některý bratr poklesl, nemají bratři a sestry o tom mluvit, souditi to a domnělý poklesek a chybu zvětšovati. To však se často stává a následek toho jest, že nelibost Boží spočívá na těch, kteří tak činí; a satan jásá, že může zeslabovati duše a škoditi těm, kteří by mohli v Pánu býti silní.“ (Test. V. 615)

3. Kdy to má býti předloženo sboru? Jak se má naložiti s tím, kdo nedbá rozhodnutí sboru? V. 17

4. Co se stane na nebi, když jest následováno naučení Páně? V. 18

„Nemáme se nikdy domýšleti, že máme právo své odpouštění zadržeti těm, kteří nás urazili, poněvadž nám nedoznali své bezpráví. Sluší se ovšem, aby svá srdce pokořili lítostí a vyznáním. Avšak máme býti milosrdní k těm, kteří se proti nám prohřešili, nechť nám své bezpráví doznali či nikoli. I když nás velice zarmoutili, nemáme v sobě živiti pocity smutku ani nemáme sebe litovati, ale všem, kteří nám křivdí, máme tak odpustiti, jak doufáme, že nám Bůh odpustí naše viny, jichž jsme se proti ním dopustili.“ (Myšlenky 126)

5. Jaké vzácné zaslíbení bude splněno, když dva neb více se jich sjednotí aby prosili o nějakou věc? Či přítomnost jest zaslíbená, když dva neb tři shromáždí se ve jménu Ježíšovu? V. 19. 20

6. Co se Petr tázal o odpouštění? Jakou odpověď sám navrhoval? Jak daleko byl od správného názoru? V. 21. 22; Luk. 17, 3. 4

„Židovští rabíni obmezili se v odpouštění na tři provinění. Petr, v domněnce, že následuje učení Kristovo, chtěl tento počet rozšířiti na číslo sedm, číslo dokonalosti. Kristus však

dal naučení, že nad odpouštěním nikdy nemáme býti rozmrzeli. Pravit: „Nepravím tobě, až do sedmkrát, ale až do sedmdesáti krát sedmkrát.“ (Gleichnisse 241)

„Kterýsi vojin byl pro mnohé přestupky tak často trestán, že velící důstojník pochyboval o jeho polepšení se. Když opět byl ve vězení, vyslovil se důstojník o něm beznadějně, tážíc se, co by mohlo býti ještě vykonáno, aby byl uchráněn přestupku. Jiný důstojník pravit: „Zkuste to s ním odpustiti mu.“ Vojin byl přiveden a tážán, má-li co říci. Odpověděl: „Nic, jen že je mi toho velmi líto.“ „Dobře“, pravit důstojník, „rozhodli jsme se odpustiti vám.“ Muž stál chvíli jako omráčen, pak mu vyhrkly slzy, pozdravil, odešel a byl z něho nejlepší vojin.“ (Sunday School Times)

Naučení v podobenství

7. K čemu Kristus připodobnil království nebeské, aby jasně ukázal odpouštění? Kolik byl dlužen jeden služebník? Mat. 18, 23. 24

„Jsou mnozí, jenž doufají, že svými vlastními skutky získají si milost Boží. Oni nepoznávají svou bezmocnost. Milost Boží neběrou jako dobrovolný dar, ale pokoušejí se vystaviti svou vlastní spravedlnost. Jejich srdce nejsou zlomena, a pokořena poznáním hříchu; k jiným jsou přísní a nesmiřitelní. Jejich vlastní hříchy proti Bohu, ve srovnání s hříchy jejich bratří k nim, jsou tak jako deset tisíc hřiven je ke stu penězům — asi jako milion k jedné.“ (Gleichnisse 243)

8. Co rozkázal král, když dlužník nemohl zaplatiti? V. 25

Zde jest poukázáno na starý zvyk židovský, prodati může i celou jeho rodinu, aby dluh byl zaplacen.

9. Oč prosil služebník? Jakou nemožnost sliboval? Co král učinil ze soucitu? V. 26. 27

Král dal více než služebník prosil. Služebník chtěl jenom čas, aby mohl zaplatiti; král mu však ze soucitu odpustil celý dluh.

10. Jak se opakovala zkušenost služebníka? Čím se rozlišovala od zkušenosti první? V. 28—30

11. Jak se král dověděl všecko, co se stalo? V. 31

12. Co se stalo, protože první služebník neměl soucitu? V. 32—34

13. Jaké naučení jest nám dáno tímto podobenstvím? V. 35

„Veliké naučení, obsažené v tomto podobenství, záleží v opaku Božího milosrdenství k zatvrzelosti lidské — ve skutečnosti, že Boží milost odpouštějící jest nám měřítkem, jak my máme odpouštět. Zdaliž jsi i ty neměl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou?“ (Gleichnisse 249)

K uvažování: Jak získati hřešícího bratra. Pravý význam „sedmdesát krát sedm“. Můj nevyhnutelný dluh u krále nebeského. Jak jsem do dluhu upadl. Proč zůstávám dlužníkem. Jak mohu býti zbaven dluhu.

3. úkol. — 19. října 1935. Z. s. 17.10

Zkušební kámen učednictví: vyslání sedmdesáti; pokárání měst

1. Jaké přání vyslovil jeden muž? Co mu Pán odpověděl?

Luk. 9, 57. 58

„Když Ježíš své učedníky připravoval k jejich službě, přistoupil jeden, který k nim nebyl povolán. Byl to Jidáš, domnělý následovník Kristův. Přistoupil a prosil o místo v kruhu učedníků. S velikou vážností a se zdánlivou upřímností prohlásil: „Mistře, půjdu za tebou, kamkoli půjdeš.“ Ježíš ho neodmítl, aniž jej přivítal, pravil jenom: „Lišky doupaty mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“ Jidáš věřil, že Ježíš jest Vykupitelem a připojiv se k učedníkům, doufal, že si zajistí vysokou hodnost v novém království. Ježíš chtěl tuto naději povaliti prohlášením své chudoby. Učedníci si přáli, aby Jidáš byl s nimi. Byl osobností vzbuzující úctu, měl schopnost k rozuzlování a praktické smýšlení. Proto jej Pánu doporučovali jako muže, který by jim v práci byl velmi nápomocen. Podívali se, když jej Ježíš tak chladně přijal.“ (Desire 293; Leben 149)

2. Jak byl pozván jiný muž? Jakou omluvou odmítl pozvání? Jak Ježíš na něho naléhal? V. 59.60

Ve východních zemích pohřbívají hned po úmrtí, dlouho s tím neváhají. Kdyby byl býval otec onoho muže tehdy již mrtev, byl by na pohřbu a nikoli zde. Muž ve skutečnosti prosil o dovolení, čekati neurčitou dobu, až by se zaslavil dílu Páně. Chtěl býti omluven až do smrti svého otce, aby měl možnost spořádati své věci. Jak mnozí, které Kristus nyní volá, říkají totéž. Dříve nežli mohou sloužiti Pánu musí mítí uspořádány všechny časné věci. Takovým Pán praví: „Nech, ať mrtví pochovávají mrtvé své; ale ty jda, zvěstuj království Boží.“

3. Co chtěl učiniti jiný muž než by uposlechl volání Páně? Jakou zásadu zdůraznil Pán ve své odpovědi? V. 61. 62

Poučení sedmdesátí

4. Kolik dalších pomocníků vyvolil Kristus? Jak byli vysláni? Kam měli jíti? Luk. 10, 1
5. Co jim pravil o žni? Oč měli prositi? V. 2
6. K čemu bylo připodobněno jejich vyslání? Co neměli ssebou bráti? Jak měli využiti času? V. 3. 4
- Ten, který pracovníky vyslal, bude také o ně pečovati. Kdyby vzali sebou peníze, mohli by býti přepadeni a oloupeni. Kdyby si vzali pokrm a oděv, byli by tím zdržováni v práci. Ve východních zemích při pozdravu setkávších se cestujících jest tolik otázek, pozdravů a zdlouhavých formalit, že to vyžaduje mnoho času.
7. Co měli tito pracovníci činiti, když přišli do domu? Jak se měli zachovati, když byli uvítáni? Jaké jiné naučení obdrželi? V. 5—8
8. Co bylo jejich úlohou v městech? V. 9
9. Co měli činiti a co říci, když nebyli přijati? V. 10. 11
10. Co pravil Ježíš o bezbožných městech dávnověku a městech, jež byla svědky jeho působení? V. 12—15

Horší než Sodoma! Proč? Protože zavrhlí poslané jim poselství spasení. Hrozná následky zdráhání se přijetí evangelia a choditi v světle nemohly býti vysloveny pádnějšími slovy.

Korozaím — staré město v Galileji, asi 3 km od Kafarnaum. Betsaida — v Galileji, kam Ježíš často chodíval. Týrus

za Sidon — na pobřeží Středozemního moře; byla známá svým bohatstvím, pýchou a modlářstvím svých obyvatel. Kafarnaum — důležité město u moře Galilejského, kde Kristus v době své učitelské činnosti déle prodlel než na jiném místě. Tam bylo učiněno mnoho divů.

11. Jaké úzké společenství měl Ježíš se svými učedníky?

V. 16

12. Co s radostí oznamovalo oněch 70, když se navrátili?

V. 17

13. Co připomenul Pán k jejich zkušenosti? V. 18

Pozoruj verše: 2. Petr. 2, 4; Jan 12, 31; Zjev. 12, 7—8; 20, 10; 5, 13. Spasiteli přicházeli na mysl minulé i přítomné děje. Viděl, jak kdysi byl satan svržen s nebe. V budoucnu viděl muka své duše, kdy měla být odhalena povaha podvodníkovy před celým světem. Slyšel výkřik: „Dokonáno jest“, který oznamoval, že vykoupení ztraceného pokolení na vždy jest zajištěno a nebesa navždy zabezpečena proti obžalobám, svodům a útržkám satanovým. Za křížem utrpení a hany na Golgatě viděl Kristus rozhodný den, kdy kníže v povětří vládnoucí, zničen bude na zemi, kterou tak dlouho poskvrňoval svými vzpourami. Kristus viděl dílo zlostníka navždy ukončeno a nebesa i země naplněny byly božským pokojem.“ (Desire 490. Leben 268)

14. Jak Spasitel povzbuzoval své učedníky? Co mělo být příčinou větší radosti než vítězství nad zlými duchy?

V. 19. 20

15. Jak Ježíš vyjádřil svou vděčnost, že těch 70 uposlechl jeho naučení? V. 21

K uvažování: Co je zapotřebí, chce-li kdo jíti za Kristem? Příležitosti způsobují větší odpovědnost. Bezpečí ohlížení se. Pravá příčina radosti.

Ježíš se modlí; uzdravení deseti malomocných

1. Zač Ježíš děkoval Otci, když vyslovil běda nad některými městy pro jejich nevěru? Mat. 11, 25

Je to těžké přinést evangelium lidem ctižádostivým a usilujícím o časně věci. Těm, kteří se mají za „moudré a opatrné“, nezdráhá se Bůh dáti duchovních darů, ale oni se mají za příliš moudré a pro jeho slovo zavírají zrak i sluch. Světlo a poznání může Bůh dáti jenom těm, kteří jsou pokorní a svou rozumností pokládají se za děti.

2. Který výrok Ježíšův ukazuje jeho dokonalou shodu s vůlí Otcovou? V. 26

3. Co Otec dal Synu? Jak jediné můžeme znáti Otce? V. 27

Milostivé pozvání

4. Kolik jich jest pozváno jíti k Ježíši? Jaké zaslíbení je dáno těm, kdo pozvání přijmou? V. 28

„Těmito slovy obrací se Kristus k všem lidským bytostem. Ať to vědí nebo nevědí, přece jsou všichni zemdlení. Všichni jsou obtíženi břemenem, jež může sejmuti jenom Kristus. Nejtěžší břemeno, které neseme, jest břímě hříchu. Kdybychom toto břímě musili nésti, zničilo by nás; ale Ten, který jest bez hříchu, postavil se na naši stranu. „Hospodin uvalil na Něho hříchy všech nás.“ On nesl břímě našich vin. On chce sejmuti břímě s našich beder. Chce nám dáti pokoj. Také chce nésti břímě bíd a starostí. Zve nás, abychom všechny své starosti uvrhli na Něho, neboť nás nese na svém srdci.“ (Des. of Ages. 328)

5. Co máme na se vzítí? Co nalezneme? V. 29

Jho jest potřebné k práci. Tažná zvířata dostanou jho; potřebují je, aby dobře mohli vykonávat práci. Kristus nám chce tímto obrazem ukázati, že pro všechny čas svého života jsme povoláni k službě. Jeho jho máme vzítí na se a býti jeho spolupracovníky. Tímto jhem, které nám ukládá povinnost sloužení, jest zákon Boží, veliký zákon lásky, který byl zjeven

v zahradě Eden, prohlášen s hory Sinai a v nové smlouvě jest psán do srdcí; on poutá lidstvo k vůli Boží. Kdyby nám bylo ponecháno, abychom následovali svých náklonností a šli tam, kam nás vůle naše pudí, brzy bychom byli v řadách satanových a stali bychom se jeho vlastnictvím. Z té příčiny ohradil nás Bůh svou vůli, která jest veliká i dobrá a povznáší. Bůh od nás očekává, že moudře a pokorně vezmeme na sebe povinnosti v jeho službě.“ (Desire 329)

6. Co Kristus pravil o svém jhu a břemenu? V. 30

„Jho jest vkládáno na zvířata, aby mohla lépe táhnouti a jejich břímě tak ulehčeno. Tak je tomu se jhem Kristovým. Jestliže vůle naše zaniká ve vůli Boží a používáme-li jeho darů k dobru jiných, břímě života bude se nám zdáti lehké. Kdo kráčí cestou přikázání Božích, chodí s Kristem a srdce bude spočívati v jeho lásce.“ (Desire 331)

Deset malomocných

7. Kterými krajinami šel Spasitel do Jerusalema? Luk. 17, 11

8. Kdo Jej potkal v jednom městečku? Kde stáli ti muži? Proč? V. 12

Zákon izraelských přikazoval, že malomocný nesměl vkročiti do města; k nikomu se nesměl přiblížiti a když se někdo přiblížil k němu, malomocný musil zakrýti svou tvář a volati: „Nečistý, nečistý!“

9. Co činili muži, když se Kristus přiblížil a mohl je slyšeti? V. 13

10. Jak jim odpověděl Ježíš? Co se stalo, když muži uposlechli? V. 14

Malomocní mohli se zdráhati jíti ke kněžím, dokud by na sobě nezakusili moc uzdravení; ale jejich víra vedla je k poslušnosti a když uposlechli, dostalo se jim požehnání.

„Oni (malomocní) věděli, co znamenal rozkaz, neboť nikdo nečistý nesměl jíti ke knězi; a když se vzchopili a šli, byli uzdraveni. Samaritán musil jíti k svému knězi; devět židů musilo jíti do Jerusalema a od kněze v chrámě si vyžádati úřední vysvědčení, že jsou zdraví.“ (Desire 331)

11. Co učinil jeden z uzdravených? Jak osvědčil, že to miní opravdově? Ke kterému národu náležel? V. 15. 16

12. Co se tázal Ježíš? V. 17

13. Co pravil o Samaritánovi? Jaká povzbuzující slova pravil cizinci? V. 18, 19

„Zde máme naučení pro nás. Tito muži byli tak nemocí zachváteni, že byli vyloučeni z lidské společnosti, aby nena-
kazili jiné. Od úřadů jim byli určeny hranice. Ježíš přišel do
jejich dohledu a ve svém velikém utrpení volali k Němu,
neboť jediný On mohl jim pomoci. Prikázal jim, aby se ukázali
kněžím. Měli dosti víry, aby se vydali na cestu s důvěrou, že
jeho moc je uzdraví. Cestou poznali, že byli zbaveni hrozně
nemoci. Ale jen jeden jest vděčný, jen jeden cítí, kolik jest
dlužen Kristu za veliké dílo, které při něm vykonal. Ten
jeden se navrácuje, velebí Boha a s velikou pokorou padá
k nohám Ježíšovým, s vděčností uznáváje dílo, jež proň bylo
vykonáno. To byl cizozemec, ostatní byli židé. — Pro tohoto
jednoho muže, který správně použil zdraví, jehož se mu
dostalo, Ježíš uzdravil všech deset. Devět jich šlo svou
cestou dále, aniž by ocenili dílo, jež se při nich stalo a nebyli
za to vděční.“ (Test. III. 179)

**14. V jakém duchu máme své prosby přednášet Bohu?
Filip. 4, 6**

„Je to zákon přírodní, aby naše myšlenky a pocity byly
povzbuzeny a posíleny, když je vyjádříme. Jako slova vyja-
dřují myšlenky, tak po myšlence přicházejí slova. Kdybychom
svou víru více vyjádřili a více se radovali z požehnání, jichž
se nám dostalo, — z velikého milosrdenství a z lásky Boží —
mohli bychom míti větší víru a větší radost. Jazyk nemůže
vysloviti a smrtelný duch nemůže pochopiti požehnání, která
prýští z ocenění dobrotivosti a lásky Boží.“ (Fußsp. 257)

K uvažování: Slova útěchy u Mat. 11, 28—30. Jeho lehké jho.
Hřích nevděčnosti. Co nám způsobí správně
pronesená slova.

Uzdravení slepého v sobotu

1. Koho uzřel Ježiš na ulici v Jerusalemě? Jan 9, 1

Připomeňme si: Kristus učil v chrámě. Měl rozepří s Židy o jejich nevěře a o víře jejich otce Abrahama. Prohlásil: „Prvé nežli Abraham byl, já jsem. „Židé Jej označili jako rouhače a chtěli Jej kamenovati. On však se skryl a odešel z chrámu. Krátce nato uzdraven byl slepý. Tento div musil tehdy mocně působiti; o tom svědčí obšírná zpráva.

2. Jakou otázkou prozradili učedníci tehdejší názor na hřích a utrpení? V. 2

„Židé všeobecně věřili, že hřích je potrestán v tomto životě. Na každé utrpení bylo pohlíženo jako na odplatu za nesprávnost, které se dopustil postižený sám anebo jeho rodiče. Jest pravda, že všeliké utrpení přichází z přestupování zákona Božího, ale tato pravda byla překroucena. Satan, původce hříchu a všech jeho následků, svedl lidi k domněnku, že nemoc a smrt přicházejí od Boha jako libovolný trest za hřích. Proto ti, kteří upadli do nouze a bídy, byli také pokládáni za veliké hříšníky.“ (Des. of Ages 470)

3. Co Kristus odpověděl? K čemu měla sloužiti slepota onoho muže? V. 3

„Také učedníci Pána Ježíše přidržovali se židovského názoru na hřích a na utrpení. Ačkoli Mistr opravil jejich bludný názor, nevysvětlil příčinu utrpení muže, ale pravil jim, jaký bude toho následek.“ (Desire 471)

4. Co pravil Ježiš, že musí dělati? Jak se označil? V. 4. 5

U z d r a v e n í

5. Jak byl slepému vrácen zrak? V. 6 7

6. Jaké tři otázky dali sousedé? Co na to odpověděl muž? 8—12

P ř e d f a r i z e i

7. Ke komu byl muž přiveden? V který den se stal onen div? Jaký rozhovor nastal mezi farizeji a uzdraveným? V. 13—15

8. Jaká různice nastala? V. 16. 17

Farizeové horlili pro všechno, co pokládali za náležitě zachovávání soboty; a přece v sobotu osnovali vraždu. Podle jejich lidského mínění měli dostatečný důvod k obžalování Její. Uděláním bláta nebo použití léčebného prostředku v případech, kdy nešlo o život anebo ztrátu některého ústrojí, bylo pokládáno za přečin proti sobotě. „Zákon jim nedovoloval konati v sobotu nějaké ošetření léčebné, tím méně jíti k rybníku a umýti se.“ (HSC)

9. Jak Židé dále usilovali zeslabiti zprávu o dívu? V. 18

10. Co dosvědčili rodiče? Co předstírali, že nevědí? Proč se báli říci pravdu? V. 19—23

Edersheim praví, že u Židů bylo troji vyobcování neboli klatba. První a nejlehčí záleželo v napomenutí, pokárání. Napomenutý obyčejně upadl na sedm dní v nelibost, bylo-li to však vysloveno od toho, kdo předsedal radě (synedrium), bylo to na dobu 30 dní. Druhé vyobcování trvalo 30 dní a na konci této doby bylo dáno druhé napomenutí, jímž to bylo prodloužováno na dalších 30 dní. To mohlo býti vyřčeno jenom za shromáždění 10 členů a bylo to provázáno zlořečenými; někdy to bylo oznamováno zvukem trouby. Třetí vyobcování bylo takřka kletbou a trvalo dlouho. Od té chvíle byl vyobcovaný jako mrtvý. Nebylo mu dovoleno s nikým se sejíti a nesměla mu býti ukázána ani cesta. Co potřeboval k životu, mohl si koupiti, ale bylo zakázáno s takovým jísti a pítí.

O p ě t n ě v y s l ý c h á n í

11. Co farizeové požadovali od uzdraveného, když ho znovu povolali? Co pravili, že vědí? V. 24

Tím chtěli farizeové vlastně říci: Neříkej více, že tento muž ti vrátil zrak; to učinil Bůh.

12. Jak byli tazatelé od uzdraveného pokáráni? V. 25—27

13. Za či učedníky se vydávali farizeové? Co nevěděli o Ježíši? Co nepopíratelného pravil uzdravený? V. 28—33

„V y h n a l i j e j“

14. Jak Židé osvědčili, že nenávidí Ježíše i uzdraveného muže? V. 34

„Vyhнали jej a zakázali mu kdy přijíti k bohoslužbám. Prostý muž, vedený Duchem Božím, který pevně setrval na

svém výroku, uvedl velké učitele židovské do zmatku. Když neměli žádných důvodů k odporování, použili násilí. Od té doby mnozí následovali jejich způsobu.“ (Clarke)

15. Co učinil Kristus, když slyšel, že uzdravený muž byl vyobcován ze školy? Jak se mu dal poznati? Jak se zachoval muž? V. 35—38

16. K jakému výroku to dalo podnět? Co namítali fari-zeové? Jak zněla odpověď Ježíšova? V. 39—41

K uvažování: Nebezpečí úmyslné slepoty. „Každý, kdo se zdráhá oddati se Bohu, jest pod vládou jiné moci.“ (Desire 466) Účinek bázně. Pokušení, stydět se za odpovědnost.

6. úkol. — 9. listopadu 1935. Z. s. 16.29

Dobrý pastýř

1. Jak Pán Ježíš zpodobnil svůj poměr k svým následovníkům? Jan 10, 12

2. Jak vchází do ovčince pastýř a jak zloděj? V. 1. 2

3. Jak jinak liší se pastýř od zloděje? Proč ovce nenásledují cizího? V. 3—5

Pán Ježíš, dveře

4. Co Kristus pravil o sobě, když vysvětloval podobens-ství? Co řekl o těch, kdož přišli před Nim? V. 6—8

„Farizeové nevešli dveřmi. Vnikli do ovčince jinou cestou a neplnili úlohu věrného pastýře. Kněží a starší, farizeové a zákoníci ničili zelenou pastvu a kalili pramen života.“ (Desire 478. Leben 259)

Kristus není jenom dveřmi k životu, nýbrž jedinými dveřmi. Všichni, kdož v kterékoli době učili jinou cestu k spasení než skrze zásluhy Ježíše Krista, ať to byli židovští vůdcové, pohanští filosofové nebo křesťanští učitelové, jsou zloději a lotři, neboť „není v žádném jiném spasení; není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.“

5. Jakou odměnu vezmou ti, kdo vchází dveřmi? V. 9

Podobenství má dvoji význam. Ježíš Kristus jest pastýř; On ie také dveřmi do ovčince. „On vchází sám skrze sebe

a skrze obětování sebe stává se pastýřem ovci.“ (Desire 478)

Pokoje můžeme dosíci jenom skrze pastýře. Ovčinec poskytuje bezpečí před dravými šelmami, jimiž lze vyrozumívati lřichy; pokoj máme u víře v poklad, který jest nám nabídnut.

Úmysl zloděje a pastýře

6. Proč zloděj přichází do ovčince? Proč přišel Spasitel?

Jakou obět přináší pastýř z lásky? V. 10. 11

7. Co činí nálemník, když hrozí nebezpečí? Proč opouští ovce? V. 12. 13

8. Jaký poměr jest mezi Kristem a jeho lidem? V. 14. 15

Různí spisovatelé vyličují zvyky ve východních zemích tak, že se dotýkají srdce: „Pastýř spoléhá na to, že ovce jdou za ním, a ony zase očekávají, že je neopustí. Běží za ním, jako kdyby jim chtěl utéci, a strachují se, když zmizí jim ze zraku nebo když místo něho vidí cizího. On je občas volá, aby jim dal znáti, že je zde. Ovce poslouchají a pasou se dále; ale když se někdo pokouší nápodobiti hlas pastýře, polekají se a začnou se rozbíhati.“ (Makie)

„Kterýsi škotský cestovatel zaměnil svůj oděv za pastýřův a tak přestrojen začal volati ovce. Ty však zůstaly nehnuté státi. Potom je zavolal jejich pravý pastýř a lined k němu všechny utikaly, ačkoli byl jinak obléknut.“ (Century Bible)

„Velmi zajímavé jest pozorovati žízňivá stáda u studny. K hlasu pastýře ulehnou všechna stáda a čekají, až je pastýř zavolá. Podle skupin volá pastýř ovce k vodě. Když se napily, dá určité znamení, jemuž ovce rozumějí a odejdou; pak zavolá další skupinu. Ovce se nikdy nemýlí, následují jenom hlasu svého pastýře.“ (Hasting)

Rozptýlené ovce

9. Co Kristus zamýšlí s rozptýlenými ovci? V. 16

Kristus pamatoval na všechny duše, které od falešných pastýřů jsou uvedeny v blud. Ty, které jako ovce chtěl shromážďiti na svou pastvu, byly rozptýlené mezi vlky a On pravil: „Mám jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince.“ (Desire 483)

10. Co proroctví praví o dokonání tohoto díla? Izai. 56, 8

11. Co Kristus pravil o lásce Otcově k Němu? Jan 10, 17

12. Jaké ujištění máme, že oběť Kristova za ztracené lidstvo byla dobrovolná? Či moci byl vzkříšen? V. 18

V mnoha verších jest praveno, že Otec vzkřísil Syna. (Viz: Skt. 2, 24; 3, 15; 4, 10; 5, 30; 10, 40; 13, 30—37; 1. Tes. 1, 10; Řím. 4, 24. 25; 6, 4; 8, 11. Jinde o tom Kristus mluví, jako o svém vlastním díle. Jan 2, 19; 10, 17. 18.) Tyto verše si neodporují. Obé jest pravdou, a čteme-li Jan 5, 15—30, jasně můžeme viděti, že se to shoduje.

13. Jaká různice nastala mezi Židy? V. 19—21

14. Jaká slova potěšující týkají se nás? V. 27—29

K uvažování: Srdce nemůže býti najato. Jakou cenu má jednotlivá duše pro pastýře. Oddanost a věrnost jsou v nebezpečí podrobeny zkoušce.

7. úkol. — 16. listopadu 1935. Z. s. 16.19

Milosrdný samaritán

Otázka učeného v zákoně

1. Jak byl Kristus jednou přerušen, když učil lid? Luk. 10, 25

„Jeden z těchto učených v zákoně nebyl spokojen s tím, co činívali farizeové. On probadal Písmo s přáním, dosíci pravdy. S otázkou: Mistře, co čině, život věčný obdržím? mínil to doopravdy.“ (Desire 497)

2. Jakou otázkou dal mu Ježíš podnět k odpovědi na svou otázku? Jak odpověděl? V. 26. 27

3. Jak Pán Ježíš potvrdil jeho slova? V. 28

4. Co se tázal zákoník dále? Proč tak činil? V. 29

„Zákoník věděl, že nezachovával první čtyři ani druhých šest přikázání.

Slovy Spasitelovými byl usvědčen, ale místo vyznání hříchu, snažil se omluviti sebe. Místo aby uznal pravdu, pokoušel se ukázati, jak je to těžké splniti požadavky zákona. Takovým způsobem chtěl se vyhnouti usvědčení a ospravedlniti se v očích lidu.“ (Gleichnisse 374)

„Zákoník položil druhou otázku: „Kdo jest můj bližní?“ Tato otázka způsobovala mezi Židy dlouhé spory. O pohanech a samaritánech nebyli v pochybnosti; pro ně to byli cizinci a nepřátelé. Kde však měli činití rozdíl mezi příslušníky svého vlastního lidu a jak? Koho měl za bližního pokládati kněz, rabín a starší? Aby se zachovali čistí, trávili svůj život v mnohých obřadnostech. Věřili, že stykem s nevědomým a lelikomyslným zástupem se poskvrní a k očištění, že bude zapotřebí mnoho úsilí. Mají snad nečistého pokládati za svého bližního?“ (Desire 498)

Odpověď podobenstvím

5. Co Kristus vyprávěl v odpověď na otázku? V. 30

„Jerusalem byl na výšinách judských. Jericho, asi 30 km vzdálené, leželo v údolí, asi 300 metrů pod hladinou moře. Cesta byla úzká a strmá, z obou stran roubená pahorkami a roklinami. Krajina byla neobydlená a vhodná pro loupeže.“ (Tarbell)

6. Kdo první přišel k místu, kde ležel raněný? Jak zjevil svou lhostejnost k němu? V. 31

7. Kdo potom přišel? Co učinil ze zvědavosti? Jaké asi bylo jeho rozhodnutí? V. 32.

To, co Pán Ježíš vypravoval, „nebylo nic vymyšleného, nýbrž skutečná událost, o níž se vědělo, že se právě tak stala. Kněz i levíta, kteří pominuli raněného, byly mezi posluhači Kristovými.“ (Desire 499)

Cizinec pomáhá

8. Kdo šel touže cestou? Co hned z milosrdenství učinil? V. 33. 34

9. Co učinil cizinec k dalšímu ošetření raněného? V. 35

10. Jakou otázku dal potom Kristus zákoníkovi? V. 36

11. Jak odpověděl zákoník? Co mu řekl Ježíš? V. 37

Naučení pro nás

12. Jak Ježíš osvětlil své vlastní poslání vyprávěním o milosrdném samaritánovi? Luk. 19, 10

Podobenství o milosrdném samaritánovi vyličuje Spasitel svou podstatu a své dílo. Lidé jsou od satana svedeni, zbiti, oloupeni a ponecháni zkáze, ale Spasitel se nad nimi smiloval. Opustil svou slávu a přinesl nám pomoc; našel nás blízké

zahynutí a zastal se nás; ošetřil naše rány, oděl nás rouchem své spravedlnosti, dal nám místo útočištné i domov a opatřil nás vším, čeho jest nám zapotřebí.“ (Desire 503. Leben 276)

13. Jaká zkušenost starozákonní se nyní často opakuje?
Žalm 69, 21

„Měli bychom míti srdce pro starosti, těžkosti a bolesti jiných . . . Všude kolem nás jsou chudí, utištění, jež potřebují soucitná slova a pomocnou ruku. Jsou vdovy, které potřebují účastenství; sirotci, jež podle přikázání Mistrova od následovníků Kristových mají býti přijati do péče jako od Boha dané dědictví. Velmi často však jsou zanedbáni.“ (Gleichnisse 382)

K uvažování: Kdosi vypočítal, že samaritán učinil dvanáct věcí. Spočti je! Jak můžeme bezmyšlenkovitě pominouti? Pravá odpověď na otázku: Kdo jest můj bližní?

„Kristus ukázal, že naším bližním není prostě ten, kdo jest v naší společnosti nebo v naší víře. Kmen, barva nebo rozdíly společenské nic neznamenají. Naším bližním jest každý, kdo potřebuje naší pomoci; kdo od nepřitele duši jest ubit, raněn; každý, kdo jest Božím vlastnictvím.“ (Desire 503)

8. úkol. — 23. listopadu 1935. Z. s. 16.02

Vdomě Marie a Marty; za stolem farizea

1. V či domě Ježíš jednou odpočinul? Jak Marie osvědčila, že ji zajímají slova Mistrova? Luk. 10, 38. 39

„Spasitel neměl vlastního domu; byl závislý na pohostinství svých přátel a učedníků; když byl zemřel a toužil po lidské společnosti, často a rád šel do onoho pokojného domova, vzdáleného od podezírání a žárlivosti nadutých farizeů. Zde byl přívětivě uvítán a našel svaté přátelství. Zde mohl mluvit se vší prostotou a s plnou svobodou, věda, že jeho slovům bude porozuměno a že budou oceněna. Náš

Spasitel vážil se tichého domova a slov toužících posluchačů. Toužil po lidské něžnosti, zdvořilosti a přichylnosti.“ (Desire 524)

2. Na co nařikala Marta? V. 40

3. Jaké napomenutí dostala Marta? Co pravil o Marii? V. 41. 42

„To „jedno“, jež Marta potřebovala, byla tichá, spokojená mysl, hlubší přání o duchovních věcech života, a poznání darů milosti, jichž jest zapotřebí k duchovnímu vzrůstu. Měla méně dbáti o věci pomíjející a více o duchovní, věčné. Kristus chtěl své dítky učiti, aby se uchopily každé příležitosti k převlastnění si vědomostí, které jim slouží ke spasení. Dilo Boží potřebuje bdělé a silné pracovníky. Lidem představeným Martou naskytá se zde veliké pole k horlivé činnosti v náboženském životě. Dříve však jest zapotřebí, aby s Marií seděli u nohou Ježíšových. Píle, ochota a síla mají býti posvěceny milostí Kristovou; potom bude život nepřemožitelnou mocí k dobrému.“ (Desire 525. Leben 287)

Hostem u farizea

4. U koho byl Pán Ježíš jako host? Čemu se podívoval hostitel? Luk. 11, 37. 38

5. Co Kristus odvětil na nevyslovené myšlenky farizea? V. 39

6. Jak dále káral farizee? Co doporučoval místo obřadného čištění? V. 40. 41

7. Co farizeové zvláště plnili? Čeho však nedbali? co měli činiti? V. 42

„Těmito slovy opět odsuzoval zneužívání svatých povinností, povinnost samu však zdůrazňoval. Desátek byl ustanoven od Boha a od nejdávnějších dob byl přinášěn... Všecko, co Bůh prikazuje, jest významné. Kristus uznával dávání desátků, ale ukázal, že tím nelze omlouvatí zanedbávání jiných povinností.“ (Desire 616. Leben 344)

8. Proč Pán vyslovil běda nad farizei? V. 43

9. Ke komu připodobnil farizee a zákoníky? V. 44

U Mat. 23, 27 Pán praví, že jsou podobni hrobům zbíleným: krásní se zdáli jenom zevně. Zde však je přirovnává k hrobům nepatrným, neznatelným, bez jakékoli vnější ozdoby,

takže ti, kdo přes ně jdou, nepozorují, jaké porušení jest vnitř. Tak i oni svou zlobu a své nepravosti zastřeli pokrytstvím a ti, kdož s nimi přišli do styku, nepoznali jejich ničemnosti. (Clarke)

10. Co pravil jeden ze zákoníků? Jak mu odpověděl Kristus? V. 45. 46

11. Jak proti nim svědčili hrobové proroků? V. 47. 48; Mat. 23, 29—32

Vzděláním hrobů předstírali, že uctívají proroky, kteří byli zahubeni od jejich otců; ale jejich chování se svědčilo, že byli naplněni týmž duchem, který dal podnět otcům jejich, aby zahubili proroky.

12. Co mělo býti požadováno od onoho pokolení? Luk 11, 49. 50

13. Od které doby bude požadováno od onoho pokolení krve mučedníků? V. 51

14. Jak účinkovala učení židovských vůdců na ně samé a na jiné? V. 52

15. Co činili farizeové a zákoníci příčinou těchto slov? S jakým úmyslem? V. 53. 54

„Nelibost Kristova směřovala proti pokrytství, hrubým hříchům, jimiž oni muži zničili sami sebe, lid a Boha zneuctili. V povrchních, podvodných důvodech starších a kněží poznal působení satanských nástrojů. Přímou a důtklivě káral hřích, ale nevyslovil pomstu. Byl naplněn svatým hněvem proti knížatstvu temnosti, ale neprojevil podrážděnosti. Tak i křesťan, který žije ve shodě s Bohem a naplněn jest něžnou láskou a milosrdenstvím, bude spravedlivě rozhorlen proti hříchu, nebude spílati těm, kdož jemu spílají. I ve styku s těmi, kdož mocí temnosti nechají se svést k zlému, křesťan zachová svůj klid a sebeovládání.“ (Desire 619. Leben 347)

K uvažování: Potřeba pravého pohostinství. Pokrytství jest nejhorší hřích. Možnost, ztěžovati jiným křesťanský život.

Výstrahy a poučení; podobenství o bohatci

1. Z čeho poznáváme, že lid měl velikou touhu slyšeti Ježíše? Luk. 12, 1
2. Jak bude zjeveno všeliké pokrytství? Co se stane se slovy, promluvenými ve tmách? V. 2. 3
3. Koho se nemá nikdo báti? Co nejhoršího učiniti může nepřítel? koho se máme báti? V. 4. 5

Pán Ježíš zde nepoukazuje na křesťanskou ctnost, báti se nelibosti Boží, nýbrž na bázeň před Boží spravedlností. Když Bůh na Sinai oznamoval svůj svatý zákon při zemětřesení, hřímání a blýskání, trásl se všecken Izrael a pravili: „Nechť nemluví s námi Bůh, abychom nezemřeli.“ 2. Mojž. 20, 19. Sám Mojžíš o svých zkušenostech na Sinai pravil: „Lekl jsem se, až se třesu“; a u hořícího keře bál se pohleděti na Boha. Čím více by se měli zatvrzelí hříšníci báti spravedlivých úsudků Božích, když věrný služebník Boží se trásl!

4. Jakých příkladů použil Kristus, aby ukázal péči Otcovu o své děti? V. 6. 7
5. Jakou zkušenost učiní ti, kdož vyznají Ježíše před lidmi? V. 8
6. Co očekává toho, kdo Jej zapře? V. 9

„Lidé zapírají Krista zlými pomluvami, bláhovým mluvením, nepravdivými nebo nepřívětivými slovy. Mohou Jej také zapírat, když se stydí za břímě života a povolují hříšným radovánkám. Mohou Jej zapřítí přizpůsobováním se světu, neslušným chováním se, láskou k svým vlastním názorům, nebo snahou ospravedlňováním sebe, chováním pochybností i obav a zůstáváním v temnotě. Tím vším doznávají, že Kristus v nich nesídlí.“ (Desire 357)

Duch svatý

7. Jaký hřích nemůže býti odpuštěn a proč? V. 10
8. Oč máme pečovat, když pro svou víru postavení jsme před soud? Jaká zvláštní pomoc jest nám v té době zaslíbena? V. 11. 12

Prosba ze zástupu

9. Jakou prosbu vyládlil jeden ze zástupu? Jak mu odpověděl Pán? V. 13. 14

„Pán Ježíš by byl mohl říci tomuto muži, co by bylo správného. On věděl, kdo z obou jest v právu; ale tito bratři byli ve sporu, jelikož byli sobečtí. Kristus zřetelně pravil: Není mou úlohou, abych urovnal sporné otázky takového rázu. Přišel pro jiný účel, totiž kázati evangelium a tím připravit ke vnímání věčných pravd.“ (Gleichnisse 252)

10. K jakému naučení to dalo podnět? V. 15

„Kristus jest jediným prostředkem léčebným proti hříchu a utrpení lidstva. Jenom evangelium jeho milosti může uzdravit zlo, které jest kletbou společnosti lidské. Nepravедnost bohatých k chudým a nenávisť chudých proti boháčům, mají svůj kořen v sobectví a to může býti vykořeněno jenom odevzdáním se Kristu. Jenom On může místo sobeckého, hříšného srdce dáti srdce nové, milující.“ (Gleichnisse 252)

11. Co rmoutilo bohatce v podobenství, které Kristus vyprávěl k objasnění svého učení? V. 16. 17

12. K čemu se muž rozhodl? Jak dále utěšoval své sobecké srdce? V. 18. 19

„Boháč byl v rozpacích a nevěděl si rady, co by měl učiniti s úrodou. Jeho stodoly byly přeplněné a neměl jiného místa, kam by uložil ostatní část úrody. Nepomýšlel na Boha, jemuž měl býti vděčen za všechny ty dary milosti. Nepoznal, že Bůh jej učinil šafářem svého zboží, aby mohl pomoci potřebujícím. Měl krásnou příležitost státi se almužníkem, ale pomýšlel jenom na své pohodlí. On dobře znal postavení chudých, sirotků, vdov, trpících a zarmoucených; bylo mnoho míst, kde mohl použiti svého zboží. Snadno se mohl vzdáti svých přebytků a mnoha chudým rodinám mohlo býti pomoci, mnoho hladovějících nasyceno, nahých oděno, mnoho srdcí potěšeno, mnoho modliteb o chléb a oděv vyslyšeno a chválozpěvy byly by vstupovaly k nebesům. Pán slyšel modlitby potřebujících a svým zbožím pečoval o chudé. Skrze požehnání, jež byla udělena bohatci, mohlo býti učiněno mnoho opatření ku pomoci chudých, ale on zavřel své srdce k volání potřebujících.“ (Gleichnisse 255)

13. Co Bůh pravil bohatci? V. 20

Jak velice jest člověk nakloněn spoléhati na nejisté bohatství (1. Tim. 6, 17) a sobecky shromažďovati dary Boží, které jsou dány ku požehnaní lidem a k oslavení Božimu.

„Žítí pro sebe znamená zaniknouti. Lakomství, přání, učiniti sobě pohodlí, odlučuje člověka od života. Duch satanský projevuje se žádostí, něco získati; ale duch Kristův vyznačuje se dáváním a obětováním k dobru jiných.“ (Gleichnisse 257)

14. Kdo jest podoběn bláznů — boháčů? V. 21

„Tak jest, kdo sobě poklady shromažďuje a není v Bohu bohatý.“ To jest vhodný obraz pro všechny doby. Můžeš si činiti plány k uspokojení svých sobeckých snah, můžeš shromažďovati poklady, můžeš stavěti veliké a vysoké domy, jako budovatel starého Babylona; ale nemůžeš postaviti zeď tak vysokou a bránu tak mocnou, aby posel zhouby nemohl vniknouti.“ (Gleichnisse 256)

K uvažování: Vlastnosti kvasu. Čeho se báti? Vyznati Krista v denním životě. Jak lze zapřítí Ježíš? Shromažďování pokladů.

10. úkol. — 7. prosince 1935. Z. s. 15.58.

Bdící služebníci

1. Co pravil Kristus o svých služebnících, čekajících jeho příchodu? Luk. 12, 37

Tento verš poukazuje na onu slavnou událost, kdy Pán Ježíš pozve své hosty k hostině, kterou jim připravil. Služebníci Boží bylo to ukázáno ve vidění a ona napsala: „Ó, kéž bych mohla mluvit řečí Kanánu, pak bych mohla poněkud vyprávěti o slávě tohoto lepšího světa. Viděla jsem tam kamenné stoly, v nichž jména těch 144.000 byla vyryta zlatými písmeny. Když jsme viděli tu slávu chrámu, vystoupili jsme a Pán Ježíš nás opustil a šel do města. Brzo uslyšeli jsme opět jeho milostný hlas, který pravil: Pojďte, lidé můi, přišli jste z velikého soužení, činili jste mou vůli, pro mne jste trpěli, pojdte k večeři, a opáši se, budu vám sloužiti.“ Opět jsme zvolali:

„Halelujah, sláva!“ i vstoupili jsme do města. Tam viděla jsem stůl z čistého stříbra, dlouhý mnoho mil, avšak naše oči jej přece mohli přehlédnouti. Viděla jsem tam ovoce ze stromu života, manu, mandle, fíky, granátová jablka, vinné hrozny a mnohé jiné druhy ovoce.“ (Zkušnosti a vidění 15)

2. Podle čeho lze poznati, že přesná doba jeho příchodu není známá? V. 38

„Kterou dobu zde Pán Ježíš miní? Nikoli dobu svého zjevení se v oblacích nebeských, kdy najde lid spící. Nikoli, spíše mluví o době, kdy skončí svou službu ve svatyni svatých v nebeské svatyni, odloží své roucho kněžské, obleče roucho pomsty a zazní hlas: „Kdo škodí, škod ještě; a kdo špinavý, špiň se ještě; a kdo spravedlivý, ospravedlni se ještě; a svatý posvěť se ještě.“ (Test. II. 190)

3. Jak Pán zdůrazňuje důležitost ustavičného bdění? V. 39

„Nejsme-li bdělí, jsme každé chvíle vydání nebezpečí, že budeme od nepřítele přepadeni a mocemi temnosti přemoženi. Satan přikazuje svým andělům, aby byli bdělí a snažili se poznati všecky převrácenosti a zamilované hříchy těch, kdož vyznávají pravdu; mají kolem nich rozšiřovati temnotu, aby zameškali býti bdělými a šli cestou, která zneuctívá dílo, jež oni předstírají milovati a církvi přináší zármutek a soužení. Takovýto svedení a nebdící budou obklíčeni stále vzrůstající se temnotou a světla jim bude ubývat. Oni nemohou poznati své zamilované hříchy a satan tak dlouho rozprostírá své síť, až je polapí do svých osídel.“ (Early Writing)

4. Jakého napomenutí máme dbáti? V. 40

„Mistr, který všechno to viděl předem, dal vhodnou výstrahu v napomenutí: Bděte! Co nejurčitěji pravil, že přijde náhle a neočekávaně. Proto neurčil přesně dobu svého příchodu, abychom nezapomínali na denní přípravu a ve své nevědomosti pohlíželi na dobu, kdy by podle našeho mínění musil přijít a tak abychom odložili své připravení se. Protož i vy buďte hotovi; nebo ve kterou hodinu nenadějete se, Syn člověka přijde. Tato předpověďená nejistota a náhlost dává podnět mnohým, aby byli lhotejní a zabraňuje jim, by procitli k bdělosti a očekávání na svého Mistra. Tito neočekávající

a nebdící budou na konec udiveni nad svou nevěrou. Kristus brzy přijde; místo aby byli připraveni a hned Mu otevřeli, hoví se ve světském spánku a na konec jdou na zahynutí.“ (Test. II. 191)

Otázka Petrova a odpověď

5. Jakou otázku dal jeden z učedníků? Co bude činiti věřící, podle odpovědi Pána Ježíše? V. 41. 42

„Ti, kdož očekávají na Pána, očišťují se poslušenstvím pravdy. Bdělé očekávání spojují s opravdovou činností. Jelikož vědí, že Pán jest přede dveřmi, horlivě se snaží býti spolupracovníky s nebeskými bytostmi a působiti pro spasení jiných. To jsou služebníci věrní a opatrní, kteří čeledi svého Pána dávají „pokrm včas“. Oni zvěstují pravdu, které jest zapotřebí zvláště nyní. Jako Enoch, Noé, Abraham a Mojžíš zvěstovali pravdu pro svou dobu, tak služebníci Boží nyní zvěstovati budou svému pokolení zvláštní poselství výstrahy.“ (Desire 634. Leben 362)

6. Jaké zaslíbení jest dáno věrným? V. 43. 44

7. Co budou říkati někteří služebníci? Co budou činiti? Co zakusí služebníci nevěrní? V. 45. 46

„Zlý služebník říká v srdci svém: „Prodlévá přijetí Pán můj.“ Nepraví, že Kristus nepřijde. Nečiní posměch z učení o jeho druhém příchodu. Ale ve svém srdci a svým konáním i slovy prohlašuje, že příchod Páně prodlévá. Z mysli jiných vypuzuje přesvědčení, že Kristus brzy přijde a svádí je k lhůstivosti a k svétáctví. Zlý služebník jí a pije s opilci a se světem jde za radovánkami. Bije své spoluslužebníky, obžalovává je a odsuzuje ty, kdož jsou věrní svému Pánu.“ (Desire 635. Leben 363)

Míra odpovědnosti

8. Kdo ze služebníků Božích mají největší odpovědnost? V. 47. 48

„Pán dobře dbá každé možnosti, která se nám naskytá. Schopnosti, které zůstaly nepoužité, budou při účtování vzaty právě tak v úvahu, jako ty, jimiž jsme kupčili. Bohu jsme odpovědní za všechno, co správným použitím svých darů mohli jsme vykonati.“ (Gleichnisse 359)

Účinek kázání evangelia

9. Proč Kristus přišel na zem? V. 49

10. Jak poukazoval na utrpení, která Její čekala? V. 50

11. Co často způsobilo kázání evangelia? V. 51—53. Mat. 10, 34—36

Evangelium jest poselstvím pokoje (Efez. 6, 15) pro jednotlivce i pro společnost, dokud lidé žijí podle jeho zásad. Ale hřích a spravedlnost jsou spolu v smrtelném zápase. Mnozí z těch, kdož se přidržují evangelia, přicházejí do rozporu s těmi, kdo evangelium nepřijímají, jako Kain odpořoval svému bratru, protože skutkové jeho byly zlé, bratra pak jeho spravedliví. (1. Jan. 3, 12)

Znamení, jímž lze rozuměti

12. Kolik porozumění mají lidé pro znamení v přírodě? Luk. 12, 54. 55

13. Co však jest důležitější? V. 56

„Vše na světě jest v pohybu. Znamení doby jsou velmi výmluvná. Přicházející události vrhají své stíny. Duch Boží vzdaluje se ze země a na zemi i moře přichází neštěstí za neštěstím. Bouře, zemětřesení, požáry, povodně a vraždy všelikého druhu. Kdo může čisti budoucnost? Kde jest bezpečí? Bezpečí neskýtá nic, co jest lidského nebo zenského.

Krise pomalu se plíží. Slunce září na obloze, pohybující se svou dráhou a nebesa vypravují slávu Boží. Lidstvo stále jí a pije, štěpuje a staví, žení a vdává se. Obchodníci kupují a prodávají. V zápase o přední místa lidé do sebe strkají. Zábav chtiví plní stále divadla, zápasoviště a hřiště. Jest veliké vzrušení, ale čas milosti rychle skončí a osud každého brzy bude na věky rozhodnut. Satan ví, že krátký čas má. Uvedl v činnost všechny své nástroje, aby lidé byli svedeni, oklamáni a strženi, až by skončila doba zkoušky a dveře milosti na věky se zavřely.“ (Desire 635. Leben 363)

14. Jaký příklad použil Kristus k zdůraznění nutnosti smíření se? V. 57—59.

K uvažování: Důkazy blízkého skonání. Prává bdělost. Nebezpečí lhostejnosti.

Neploďný fík; uzdravení ženy v sobotu

1. Na jakou příhodu upozorněn byl Kristus od některých posluchačů? Luk. 13, 1
2. Jaký mylný názor Židů chtěl Kristus opravit? V. 2
3. Jaké napomenutí proto dal? V. 3
4. Jak dále ukazoval, že neštěstí není vždy následek hříchu? V. 4
5. Jakou výstrahu opakoval? V. 5
6. Jak se tato předpověď měla splnit v dějinách lidu Izraelského? Luk. 19, 43, 44

„Když Kristus mluvil s učedníky a se zástupem, pohlížel prorockým zrakem do budoucnosti a viděl Jerusalema obležený vojskem. Viděl cizí vojska útočit proti městu vyvolenému a jak tisícové zahynuli v obležení. Mnoho Židů bylo potom zabito v předsíni chrámu, jako ti Galilejští, když přinášeli své oběti. Navštívení, která přišla na jednotlivé osoby, byla výstrahami Božími k provinilému se národu. Kristus pravil: „Nebudete-li pokání činiti, všickni podobně zahynete.“ Krátce ještě trvala pro ně doba milosti. Ještě byla doba, aby věděli, co by bylo k jejich pokoji.“ (Gleichnisse 211)

Neploďný strom

7. Jaké zklamání zažil vlastník jedné vinice? Luk. 13, 6
8. Co řekl zahradníkovi? V. 7
9. Jak jest v tomto podobenství ukázána veliká trpělivost a shovívání Boží? V. 8, 9

„Zahradník se nezdráhá pracovat na stromu, od něhož jest málo k očekávání; jest ochoten věnovat mu větší péči. Jeho okolí chce dobře upravit a věnovat mu všemožnou péči. Vlastník i zahradník vinice jsou jednotni ve svém zájmu o fíkový strom. Tak tomu bylo s Otcem i Synem v jejich lásce k vyvolenému lidu. Kristus pravil svým posluchačům, že jim mají býti dány ještě lepší příležitosti. Bude použito všech prostředků, jež láska Boží mohla vynajít, aby mohli býti jako stromové spravedlnosti a přinášeti ovoce ku požehnání světu.

Kristus ve svém podobenství neřekl, jaký byl výsledek práce zahradníkovy. Své vyprávění skončil. Jaký bude výsledek, to záleželo na těch, kteří slyšeli jeho slova . . . Tato výstraha zaznívá i v našem pokolení. Ó, ty srdce lhostejné, jsi neplodným stromem ve vinici Páně? Má se tento rozsudek týkat také tebe? Kdy jsi přijal dary jeho milosti? Jak dlouho On čekal, až jsi opětoval jeho lásku? . . . Neplodnému stromu dostalo se deště i svitu slunce, jakož i péče zahradníkovy. Svou potravu běře ze země; ale jeho neplodné ratolesti zastínily zemi tak, že ovoce přinášející rostliny nemohly v jeho stínu vzrůstat. Tak i dary, jež ti ochotně a hojně od Boha byly dány, neposloužily světu ku požehnání; ty olupuješ jiné o přednosti, jichž by se jim bylo dostalo, kdyby nebylo tebe. Ty poznáváš, ač snad nejasně, že jsi jenom stromem, který zemi kazí. A přece tě Bůh ve svém velikém milosrdenství nevyfal . . . Soucitný Spasitel o tobě praví: Ponechejž ho i tohoto léta, až jej okopám a olnojm.“ (Gleichnisse 213—216)

Nemocná žena uzdravena

10. Kdo byl přítomen, když Kristus učil ve škole? V který den to bylo? Jak dlouho byla žena nemocná? V. 10. 11

11. Jak byla žena uzdravena? Koho velebila? V. 12. 13

12. Jak se k tomu choval kníže školy? Co řekl zástupu? V. 14

13. Co mu odpověděl Kristus? Jak poukazoval na nerozumné počínání si Židů? V. 15. 16

Pozoruj, co Kristus pravil, když uzdravení ženy přirovnal k židovské péči o hovádka. Předně byla žena „dcera Abrahamova“, náležela Izraeli Božímu a měla mnohem větší cenu nežli hovádko. Za druhé, byla svázána od satana — byla v moci toho, který ji mohl všelijak uškodit. Za třetí, 18 let byla spoutána. To bylo dosti důvodů.

14. Jak slova Ježíšova působila na jeho protivníky a na lid? V. 17

Lid této krajiny nebál se náboženských vůdců tolik, jako obyvatelé Galilejští a Judští. Veřejně se radovali z toho, že někdo z jejich zástupu uzdraven byl mocí Boží.

K uvažování: Následky „nebudete-li činiti pokání“. Trpělivost zahradníkova. Oslavuj Boha za jeho požehnání.

Pán Ježíš učí lid

1. Jaká otázka byla Spasiteli dána, když šel do Jerusalema? Luk. 13, 22. 23

2. Jaké napomenutí dal Kristus v odpověď? V. 24

„Po cestě vedoucí k smrti může veškeré lidstvo choditi se vší svou svěřností, se svým sobectvím, se svou pýchou, nepoctivostí a s celou svou mravní sešlostí. Tam jest místo pro mínění a učení jednoho každého, příležitost pro každého, aby mohl jíti za svými vlastními náklonnostmi a činiti, co mu jeho sebeláska vnukne. Tam není třeba hledati cesty, vedoucí k zahynutí, nebo prostranná jest brána a široká cesta, a bez všelikého namáhání dostanou se nohy na cestu, vedoucí k smrti.“ (Myšlenky s hory 147. 148)

Neznám vás

3. O jaké budoucí zkušenosti některých lidí vyprávěl Ježíš? Co jim Pán řekne? V. 25

4. Nač budou poukazovati, když dveře budou zavřeny? V. 26

5. Jakou odpověď uslyší? V. 27

6. Na které praotce Kristus poukazoval? Jak Židům znovu připomínal, že jejich původ jim nezabezpečuje vstup do království nebeského? V. 28

7. Odkud přijdou vykoupení? V. 29

8. Podle čeho měli poznati, že lidská mínění budou převrácená? V. 30; Kaz. 9, 11

„Židé byli první povoláni do vinice Páně a proto byli hrdí a samospravedliví. Domnívali se, že jejich dlouholeté sloužení je oprávněné k větší odměně než jakou obdrží jiní. Nic je tak nerozčilovalo jako tvrzení, že pohané mají stejná práva ve věcech Božích jako oni. Kristus varoval své učedníky, jež první povolal za své následovníky, aby mezi sebou neživilo toto zlo.“ (Gleichnisse 395)

Nezdařený pokus, zastráhati Ježíše

9. Před čím varovali Ježíše někteří farizeové? Luk. 13, 31

„Pán Ježíš byl nějakou dobu v Perei, území Herodesa Antipy, který nechal stít Jana Křtitele. Protože se tento čin nelíbil lidu, sloužilo to Spasiteli jako určitá ochrana. Ale mimo

to, že Antipas bál se velikých divů, jelikož se domníval, že Ježíš jest zmrtvých vstalý Křtitel, bylo ještě mnoho jiných důvodů, aby Ježíš opustil území . . . Někteří z farizeů přišli k Pánu Ježíši pod záminkou, že se o Něho obávají a radili Mu, že učiní dobře, když co nejdříve odejde, že Jej Herodes chce zabít.“ (Geikie)

10. Co jim Kristus odpověděl? V. 32. 33a

Kristus hned poznal vymyšlený plán Herodesův, aby Jej dostal ze svého území. Byl však na cestě do Jerusalema a spokojil se s tím, když ukázal, že nechtěl dáti žádnou příčinu býti politicky podezřelý, a že dobře rozumí, jak málo přátelství Mu farizeové prokázali touto radou.

11. Na jaký hrozný zločin Pán poukazoval? V. 33b

Nářek nad Jerusalemem

12. K jakému výroku to dalo podnět? Co by byl rád učinil pro lid židovský? V. 34

Pán Ježíš plakal nad Jerusalemem, hlavním městem Židů. Myslíl na krásný chrám, kde denně přinášeny byly oběti na znamení víry v Spasitele, jež ve svém bludu stále ještě očekávali. Zatím co byli horliví v této službě, Beránek Boží, Spasitel světa, byl mezi nimi, uzdravoval nemocné, odpouštěl hříchy a ukazoval jim cestu k nebesům. Nejsmutnější pro Něho bylo, že Mu nevěřili; ba pomýšleli na to, jak by Jej zahladili. Když Pán Ježíš na vše to pomyslíl, bylo srdce jeho přemoženo bolem a nařikal nad Jerusalemem.

13. Co se mělo státi s chrámem po zavržení Spasitele? Kdy opět měli viděti Ježíše? V. 35

„Dům váš“, Kristus již nepravil „dům můj“, jako dříve.

Slova: „Požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně,“ byla provolávána při jeho slavném vjezdu do Jerusalema. Až Kristus přijde zase, budou provolávána opět. Všichni se budou chtít schovati v trhlínách skal a skrýti se před mocnou slávou Spasitele, jímž kdysi pohrdli. Trápení a přemožení slávou Spasitele, jímž kdysi pohrdli. Trápení a přemožení slávou, budou volati: „Požehnaný, kterýž se béře ve jménu Páně.“

K uvažování: Proč cesta k nebesům jest úzká? Proč bude některým zabráněno vstoupiti? Co bývá příčinou, že zemský domov jest „pustý“? Přednost svobodné volby.

Hlavní obsah úkolů

1. Kristus oznamuje svým učedníkům, že bude zrazen a zabit. Koná div, aby za Něho a za Petra mohla býti zaplacená daň. Dává učedníkům poučení o pokoře a používá k tomu malého dítěte.
2. Zdůraznění Božího úmyslu, podle něhož mají býti vyřizovány těžkosti mezi bratřími. Odpověď na Petrovu otázku o odpuštění.
3. Rozmluva s těmi, kteří chtěli býti jeho následovníky. Poučení sedmdesáti před jejich vysláním. „Běda“ nad některými městy.
4. Modlitba Ježíšova a pozvání všech obtížených. Uzdravení deseti malomocných. Jen jeden z nich přišel poděkovati.
5. V sobotu uzdravil Kristus slepého od narození. Odpovídá na výtky Židů.
6. Kristus prohlašuje, že jest dobrým pastýřem a dveřmi do ovčince. Poukazuje na veliký rozdíl mezi pastýřem a nájemníkem.
7. Dané naučení na základě podobenství o milosrdném samaritánu. Odpověď na otázku: „Kdo jest můj bližní?“
8. Pán Ježíš jako host v domě Marie a Marty. Jako host v domě jednoho farizea. Poučení o názorech panujících v židovstvu.
9. Poučení o zlobném působení kvasu farizejského a něžná péče Spasitelova. Vyprávění podobenství o bohatci, který neměl místa pro své úrody.
10. Nezbytnost stálého bdění. Kázání evangelia způsobuje v rodinách často nesjednocenost. Znamení doby měli by znáti všichni lidé.
11. Boží láska a trpělivost představena podobenstvím o fíkovém stromu. Uzdravení ženy mnoho let nemocné. Kristus odpovídá na činěné mu výtky.
12. Pán Ježíš učil v osadách jimiž se ubíral do Jerusalema. Pláč nad Jerusalemem.